

JEDNOCENIE (2) *sb n*

N sg jednoc(e)ni(e) (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Godzenie; zespalanie w zgodną całość, wspólnotę (2) : A wśiákoż nye ták łye to yednocenye [o działalności papieża] ma rozumyeć/ iżeby on zówždy rozne á łporne zgádzác myáł/ yáko yednacze myędzy ludźmi czynyá/ nyewinnemu nyeco wymuyąc/ á winnemu przydawáyąc [ale mocą i władzą swoją ma papież gładzić błędy] KromRozm III N4.

jednocenie czego (1): Yednocenie kościoła. KromRozm III N4 marg.

Cf JEDNOCIĆ

LW